

Arrest

nr. 302 526 van 29 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BEL
Statieplaats 6-7
8630 VEURNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. BEL.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 21 juni 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 21 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan. U bent een etnische Arabier. U bent ongeveer 20 jaar oud. U bent een Islamitische sjiïet. U bent geboren in het dorp Be Nega in het district Behsud van de provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, uw drie broers en uw twee zussen. U ging in Afghanistan naar school tot de achtste graad. Uw familie bezat verder ook verschillende voedingswinkels in Behsud waar jullie inkomsten uit haalden.

Uw vader werkte toen u nog heel jong was als supervisor voor de RRCC-SSCC, een bouworganisatie die militaire vestigingen bouwde voor de Amerikanen. In 1391 Afghaanse kalender (2012-2013 Gregoriaanse kalender (GK)) richtte uw vader in Jalalabad zijn eigen bouwbedrijf op, B.N. Bouwbedrijf of BN CC. Hij deed dit samen met J.K., die de vicepresident van het bedrijf werd. Het bedrijf van uw vader werkte aan tal van projecten voor de Afghaanse overheid en bouwde zo verschillende militaire vestigingen.

Door de werkzaamheden die uw vader verrichtte met zijn bouwbedrijf werd hij bedreigd door de taliban. Ze belden hem op en zeiden dat uw vader een huurling was van de buitenlanders en dat ze zijn familie niet levend zouden laten.

In 2017 GK werd uw vader het slachtoffer van een bomaanslag door de taliban. Na deze aanslag moest hij ongeveer zeventien dagen in het ziekenhuis verblijven. Toen hij hierna terug thuis was moest hij nog zes maanden revalideren. Tijdens deze revalidatieperiode hoorden jullie niets meer van de taliban. Na deze zes maanden diende hij een klacht in bij de commando van Nangarhar. Uw vader nam na deze aanslag ook twee bewakers in dienst voor zichzelf en zijn bedrijf, B.K. en I.K.. Na deze zes maanden ging uw vader terug aan het werk. Eens hij terug aan het werk was begonnen de telefonische bedreigingen door de taliban opnieuw. Deze keer dreigden ze uw vader te onthoofden.

Toen de provincie Kunar in de handen van de taliban viel, in augustus 2021, kwam uw vader samen met zijn twee bewakers naar huis. Hij belde naar een vriend met een taxibedrijf en die bracht uw hele familie naar de luchthaven van Kaboel. Toen jullie er door de massa volk niet in slaagden via daar te vluchten regelde uw vader een andere reisweg.

In Iran werd u samen met uw jongere broer I. door de smokkelaar in een andere auto gestoken dan de rest van uw familie. Uw reisde samen met I. verder maar aan de grens van Turkije bent u ook hem kwijtgeraakt. U heeft sindsdien niets meer vernomen van uw familie.

U zette vervolgens uw reisweg alleen verder via Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Frankrijk en kwam uiteindelijk aan in België waar u op 21 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer gedood te worden door de taliban omwille van het werk van uw vader voor de Amerikanen en het Afghaanse leger. Verder vreest u dat als u zou moeten terugkeren naar Afghanistan de taliban u als sjiïet van geloof zullen laten veranderen of u zullen vermoorden omwille van uw geloof.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie neer van uw eigen e-taskara en van de e-taskara van uw vader. U legt ook een kopie neer van een certificaat van een cursus die u in december 2016 volgde in Afghanistan. Verder legt u nog kopieën neer van documenten en foto's die betrekking hebben op de werkzaamheden van uw vader en kopieën van foto's over de bomaanslag op uw vader in 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 3 augustus 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat G. E. op datum van 27-06-2022 een leeftijd van 21,5 jaar heeft met een standaarddeviatie van 2 jaar." De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

U baseert de vlucht van u en uw familie uit Afghanistan op de problemen die jullie daar ondervonden met de taliban omwille van de bouwprojecten die uw vader in het verleden heeft verricht voor de Amerikanen en later voor de Afghaanse overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03/08/2023, p. 11). Uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw vader en de bedreigingen die uw familie hierdoor ontving van de taliban waren echter zeer vaag en onwaarschijnlijk waardoor u deze niet aannemelijk heeft gemaakt.

Om te beginnen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader heeft geholpen bij bouwprojecten voor de Amerikanen en voor de Afghaanse overheid.

U verklaarde dat uw vader in het verleden gewerkt heeft als supervisor voor RRCC-SSCC, een Amerikaanse organisatie die bezig was met de opbouw van militaire vestigingen (CGVS, p. 18). Later, in 1391 Afghaanse kalender, heeft hij samen met J.K. (CGVS, p. 14) zijn eigen bouwbedrijf opgericht dat geregeld projecten deed voor de Afghaanse overheid verspreid over verschillende provincies (CGVS, p. 6). Zo zou het bedrijf van uw vader onder meer controleposten en districtshuizen hebben gebouwd voor de overheid en werkzaamheden hebben verricht in de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 7 & 11).

Ondanks uw bewering dat uw vader aan meer dan duizend projecten werkte (CGVS, p. 16), slaagde u er niet in om ook maar één document neer te leggen waaruit blijkt dat uw vader werkelijk meehielp aan zo'n project, laat staan dat hij en zijn bedrijf de leiding hadden over dergelijke projecten. In dat geval mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst over enkele van deze projecten enig (begin van) bewijs zou kunnen neerleggen. U legde één enkele kopie neer van een document uit 2010 GK (document 3.A.) waarmee volgens uw verklaringen uw vader toegang kreeg tot de Amerikaanse basis in Kaga toen hij nog aan het werk was voor RRCC-SSCC (CGVS, p. 14). Dit document zegt echter niets over wat uw vader precies gedaan heeft voor de Amerikanen en hoe frequent hij met hen heeft samengewerkt. Er kan hoogstens uit afgeleid worden dat een ingenieur genaamd "S." de toelating kreeg een gsm te gebruiken in de Forward Operating Base Connolly. Verder legde u enkel een kopie neer van een vergunning van het bedrijf (document 3.B) en een kopie van een investeringsvergunning (document 3.C.) (CGVS, p. 14 & 15), geldig van 22 januari 2012 tot 21 januari 2013, intussen meer dan tien jaar geleden. Uit deze documenten kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat uw vader met zijn bouwbedrijf projecten uitvoerde voor de Afghaanse overheid en met Amerikanen. Ook de foto's van uw vader aan het werk (document 5) staven uw verklaring over de samenwerking tussen uw vader en de Afghaanse overheid en Amerikanen niet. Uit deze foto's kan immers niet afgeleid worden voor wie de werkzaamheden in casu bestemd waren.

Ook de foto die u neerlegde van uw vader met het Afghaanse nationale leger (document 5.H) doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uit deze foto kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat het bedrijf van uw vader militaire bouwprojecten ondernam voor de Afghaanse overheid. Deze foto toont hoogstens aan dat uw vader ooit een foto heeft genomen met personen in het uniform van het nationale leger en zegt niets over de omstandigheden, de tijdstip of de locatie waarin de foto genomen werd. Gevraagd wie er op die foto staat zei u louter dat het personen waren van het nationale leger die naar het district Khogyani onderweg waren (CGVS, p. 16). Uw verklaring leek eerder te wijzen op een toevallige ontmoeting tussen uw vader en de personen van het nationale leger.

U bleef verder bijzonder vaag over het moment waarop uw vader zijn werkzaamheden stopzette. U verklaarde dat uw vader zijn job verliet nog voor de machtsovername maar u kon niet zeggen wanneer precies (CGVS, p. 23). Gepolst naar een algemene inschatting herhaalde u dat u het niet precies kon zeggen (CGVS, p. 23) en dat uw vader nadat hij stopte met werken wel nog naar zijn kantoor ging maar u geen verdere informatie had over waar hij wel en niet naartoe ging (CGVS, p. 23). Later stelde u nogmaals dat uw vader een tijdje voor jullie vertrek zijn werkzaamheden stopzette zonder te preciseren hoelang (CGVS, p. 24). Deze vage verklaringen over het meest recente werk van uw vader overtuigen allerminst.

Uw kennis over uw vaders collega's was ook bijzonder oppervlakkig. Zo gaf u aan dat de medeoprichter van het bedrijf, J.K., een tijdje voor uw vader werkte maar er iets tussenkwam en vervolgens stopte met zijn werk (CGVS, p. 14). U vermoedde dat J.K. het land verliet of ergens anders naartoe ging maar u wist niet waarheen of om welke reden J.K. de job stopzette, noch of hij ooit bedreigd werd (CGVS, p. 14). Evenmin kon u deze gebeurtenis in de tijd situeren (CGVS, p. 15). U wist verder niet hoeveel mensen er voor uw vader werkten en kon welgeteld twee collega's van uw vader opnoemen, de ingenieurs Sad.K. en Sal.K., over wie u vervolgens geen enkele informatie kon geven (CGVS, p. 7). Er kan begrip worden opgebracht voor uw jeugdige leeftijd waardoor niet verwacht wordt dat u tot de kleinste details alles zou kunnen vertellen over het werk van uw vader maar gezien de lange periode dat uw vader deze werkzaamheden zou hebben uitgevoerd en het feit dat jullie samenwoonden tot jullie vertrek samen uit Afghanistan, mag wel enige basiskennis verwacht worden over zijn meer recente werkzaamheden.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen volgt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader voor uw vertrek uit Afghanistan actief was bij bouwprojecten voor de Afghaanse overheid en de Amerikanen.

Daar u niet heeft hard gemaakt dat uw vader werkzaamheden heeft verricht voor de Amerikanen, noch voor de Afghaanse overheid kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat net omwille van deze verschillende werkzaamheden van uw vader, uw volledige familie door de taliban bedreigd werd. Daarenboven legde u over de bedreigingen van uw familie door de taliban zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af.

Volgens uw verklaringen werd uw familie omwille van het werk van uw vader sinds 2012 GK bedreigd door de taliban (CGVS, p. 12 & 19). U zei tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban uw vader opbelden en zeiden dat hij een verrader was van de Islamitische republiek, dat hij de ongelovigen en buitenlanders hielp (CGVS, p. 19) en dat ze hem niet levend zouden laten (CGVS, p. 7). Uw verklaringen over deze telefonische bedreigingen aan het adres van uw vader waren echter weinig gedetailleerd. Zo kon u niet eens vertellen hoe vaak uw vader telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 19). U kon ook niet vertellen of uw vader voor de oprichting van zijn bedrijf reeds bedreigd was geweest door de taliban (CGVS, p. 19). Dat u toen nog jong was (CGVS, p. 19), betekent niet dat u zich hierover op latere datum niet zou hebben kunnen informeren bij uw vader of bij andere familieleden. Verder wist u niet wie van de taliban het waren die uw vader steeds telefonische bedreigden. Expliciet gevraagd wie van de taliban uw vader telefonisch bedreigde ontweek u de vraag en zei: "Jullie kennen de taliban beter dan mij"(CGVS, p. 19). Sterker nog, u kon geen enkel zicht bieden op welke talibancommandanten op het moment van uw vertrek actief waren in de regio waarvan u afkomstig bent of welke talibancommandanten daar actueel actief zijn (CGVS, p. 10). Ook wat de voornaamste activiteiten waren van de taliban wist u niet. U verwees louter naar de problemen die uw eigen vader ondervond met de taliban en zei voor de rest niets te weten over de taliban (CGVS, p. 10). Nadrukkelijk gevraagd wat de taliban in uw regio deden met personen die werkten voor de overheid verklaarde u bovendien dat u niet weet wat ze deden omdat u de taliban nooit gezien heeft. U had voor hun komst het land verlaten (CGVS, p. 10). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich voldoende geïnformeerd heeft over zijn belagers, of in uw geval over de belagers van uw vader. Zeker daar de belagers van uw vader rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de vlucht van uw volledige familie uit Afghanistan. U gaf echter slechts ontwijkende en vage antwoorden op de vragen die u gesteld werden over de talibanaanwezigheid in uw regio en over hun activiteiten. Uw kennelijke desinteresse in de belagers van uw vader en in de taliban in het algemeen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig.

Bovendien zou volgens uw verklaringen uw vader in 2017 GK het slachtoffer zijn geweest van een kleefbom (CGVS, p. 6 & 11). Ook hier schoten uw verklaringen tekort. Gevraagd wie verantwoordelijk was voor de bomaanslag op uw vader zei u dat het zij waren die ook steeds uw vader telefonisch bedreigd hebben omdat uw vader met niemand anders problemen had (CGVS, p. 22). Aangezien hierboven uw gebrek aan kennis over de belagers van uw vader reeds aan de oppervlakte kwam, kan de door u gemaakte kruisverwijzing niet overtuigen. Verder had u ook geen enkele informatie over eventuele andere doden of gewonden die te betreuren waren door deze aanslag (CGVS, p. 20). Gezien de impact van deze aanslag voor uw vader en de rest van de familie is uw gebrek aan dergelijke informatie frappant. U verklaarde daarenboven dat de foto's die u neerlegde van uw gewonde vader en de beschadigde auto (document 6) een paar dagen na het incident gemaakt waren (CGVS, p. 20). Deze foto's kunnen echter op geen enkele wijze aantonen dat uw vader effectief het slachtoffer was van een doelgerichte aanval. Uit de foto's kan onmogelijk worden afgeleid dat deze wagen uw vader toebehoorde, laat staan dat de beschadigingen en verwondingen het gevolg zijn van een kleefbom gericht op uw vader. De beschadigde wagen en de verwondingen van uw vader zouden net zo goed het gevolg kunnen zijn van een verkeersongeluk, dan wel een willekeurige aanslag waarbij uw vader op het foute moment op de foute plek aanwezig was. Hoe dan ook is het onmogelijk om op basis van dergelijke foto's de omstandigheden, het tijdstip en de plaats af te leiden waarin deze werden genomen. Verder had u geen andere bewijzen van dit incident (CGVS, p. 20).

Ook na de aanslag op zijn leven in 2017 GK zou uw vader opnieuw telefonisch bedreigd geweest zijn door de taliban. Gedurende de zes maanden dat uw vader thuis was om te revalideren hadden de taliban uw vader met rust gelaten (CGVS p. 23). Desalniettemin zouden de taliban hem vanaf hij terug aan het werk was twee of drie keer opgebeld hebben met de boodschap dat ze uw vader zullen onthoofden (CGVS, p. 21, 22). U kon niet vertellen wanneer deze bedreigingen precies plaats hadden gevonden of wanneer dan de laatste bedreiging aan het adres van uw vader in wezen was (CGVS, p. 21).

Tevens bleef u het antwoord op de vraag of uw vader naast de telefonische bedreigingen door de taliban en de aanslag op zijn leven ooit op een andere manier bedreigd was geweest door de taliban, het CGVS schuldig (CGVS, p. 21). Nochtans mag opnieuw verwacht worden dat u zich hierover zou informeren bij uw vader of andere familieleden.

Uw vage verklaringen met betrekking tot de bedreigingen van uw vader door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor de gewezen overheid, wat de directe aanleiding was van de vlucht van uw volledige gezin uit Afghanistan, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees stellig.

U bent zelf nooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban (CGVS, p. 21). Uw vlucht uit Afghanistan is het rechtstreekse gevolg van de bedreigingen van uw vader door de taliban. Dat u ondanks deze vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud geen gedetailleerde, plausibele verklaringen kon afleggen inzake de bedreigingen van uw vader door de taliban is des te frappant. Uw gebrek aan kennis over de verschillende bedreigingen die uw vader ontving van de taliban omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen en met de Afghaanse overheid doen bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.

Daarenboven doet de reactie van uw vader op de verschillende bedreigingen door de taliban verbazen. Uw vader ontving de eerste bedreigingen reeds in 2012 GK (CGVS, p. 12 & 19). Toch ging uw vader pas na de bomaanslag in 2017 GK naar het commando van Nangarhar om een klacht in te dienen (CGVS, p. 19, 21, 22 & 23). Gevraagd waarom uw vader nooit eerder een klacht indiende wegens de verschillende bedreigingen door de taliban antwoordde u dat uw vader wist dat de overheid niet zou kunnen helpen omdat ze zelf bezig waren met hun gevecht tegen de taliban (CGVS, p. 23). Gezien uw beweringen dat uw vader meer dan duizend bouwprojecten leidde en samenwerkte met districtshuizen, de Afghaanse overheid en de Amerikanen, is het des te onwaarschijnlijker dat uw vader nooit eerder hulp uitzocht bij deze instanties wanneer hij omwille van zijn werkzaamheden bedreigd werd door de taliban. Bovendien nam uw vader ook pas na de aanslag van 2017 daadwerkelijke voorzorgsmaatregelen voor zijn familie (CGVS, p. 19 & 21). Hij nam twee bewakers in dienst voor hem en voor zijn bedrijf, B.K. en I.K. (CGVS, p. 19). Hiervoor spoorde uw vader u louter aan "goed op uw familie te letten" (CGVS, p. 21) en liep uw vader volgens uw verklaringen "geheimzinnig rond" (CGVS, p. 23). Dat uw vader gedurende vijf jaar bedreigingen ontving van de taliban zonder daadwerkelijke pogingen te ondernemen om zijn problemen op te lossen en zijn familie in veiligheid te stellen, is weinig plausibel en ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de geuite bedreigingen ernstig.

Dat uw vader zich lange tijd onthield van het nemen van voorzorgsmaatregelen is bovendien frappant in het licht van uw verklaring dat de vicepresident van het bedrijf van uw vader, J.K., reeds jaren voor jullie vertrek uit Afghanistan gestopt was in het bedrijf wegens de hangende dreiging door de taliban (CGVS, p. 15). Nochtans kon u niet vertellen of J.K. zelf ook bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 15). Als de dreiging die uitging van de taliban zodanig groot was dat de vicepresident zich niet meer veilig genoeg voelde om het werk verder te zetten, is het opmerkelijk dat uw vader, die een hogere positie binnen het bedrijf innam, zijn werk nog enkele jaren verder heeft gezet zonder het nemen van voorzorgsmaatregelen. Verder bleef uw vader volgens uw verklaringen ook na de aanslag met de kleefbom aan het werk in het bouwbedrijf (CGVS, p. 21). Dit ondanks uw bewering dat de bedreigingen door de taliban na de revalidatie van uw vader terug hervat waren (CGVS, p. 21, 22 & 23). U verklaarde dat uw vader minder werkte dan vroeger maar dat hij nog steeds her en der aan het werk was. De keuze van uw vader om zijn werkzaamheden verder te zetten ongeacht de hangende dreiging van de taliban net omwille van zijn job ondermijnt verder de ernst van de bedreigingen die door de taliban geuit werden en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Bovendien legde u zoals hierboven reeds aangehaald uiterst vage verklaringen af over het tijdstip waarop uw vader dan daadwerkelijk gestopt is met werken (CGVS, p. 23, 24) hetgeen de ongeloofwaardigheid van de bovenstaande vaststellingen omtrent zijn reactie op de bedreigingen enkel versterkt.

Uw vage en gebrekkige verklaringen omtrent de bedreigingen die uw vader ontving van de taliban wegens zijn bouwprojecten voor de Amerikanen en voor de Afghaanse overheid en de weinig plausibele reactie van uw vader op deze bedreigingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees verder.

Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie in Afghanistan gevaar liep door de bedreigingen van de taliban omwille van het werk van uw vader, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat net omwille van deze bedreigingen uw volledige gezin Afghanistan ontvlucht heeft.

U verklaarde dat bij de val van de provincie Kunar uw vader met zijn twee bewakers naar huis kwam en jullie allemaal meenam naar de luchthaven van Kaboel. Door de drukte in de luchthaven besloten jullie echter om op een andere manier het land te ontvluchten (CGVS, p. 9). In Iran raakte u iedereen van uw familie kwijt behalve uw broer I. (CGVS, p. 9 & 17). Uw familie had door de stress geen enkele afspraak gemaakt over wat jullie zouden doen als jullie elkaar onderweg kwijt zouden geraken (CGVS, p. 9). Echter, ook nadat u reeds een deel van uw familie verloren was in Iran maakte u weerom geen enkele afspraak met uw broer I. over wat te doen als jullie elkaar kwijt zouden spelen (CGVS, p. 17). Het lichtzinnige karakter van de beslissing om na een eerder verlies van een deel van de familie andermaal geen afspraken te maken met uw broer om elkaar terug te kunnen vinden is niet ernstig.

Bovendien zijn de verklaringen die u aflegde over de vlucht van uw familie uit Afghanistan in strijd met de documentatie die werd teruggevonden op sociale mediaprofielen en werd toegevoegd aan uw administratief dossier. De foto's op de gevonden facebookprofielen van uw broer I. (Facebook 1 & 2) en van uw vader (Facebook 4 & 5) werden genomen op plekken en in een context die sterk lijkt op Afghanistan. Vooral uw reactie op deze profielen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen

dat u alle contact met uw familieleden verloor en niet weet waar zij zich bevinden. Geconfronteerd met hun facebookprofielen tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u immers dat u de personen op de foto's kende (CGVS, p. 22). Zelfs nadat de vergelijking werd gemaakt tussen de foto's van het facebookprofiel van uw vader (Facebook 4 & 5) en de foto's op de documenten van uw vader die u zelf neerlegde, zoals de taskara van uw vader, bleef u ontkennen dat het in casu om dezelfde persoon ging (CGVS, p. 24). Nochtans gaf u op 12 december 2022 – meer dan vijf maanden na uw aankomst in België – nog commentaar op een foto van uw vader op het profiel S.Q.. Ook geconfronteerd met een foto die werd geplaatst op het profiel I.G. waarvan u beweerde de persoon in kwestie niet te kennen, waarop uzelf duidelijk herkenbaar was en waarbij uitdrukkelijk stond: "I.A.G., the passenger"(Facebook 3), bleef u glashard ontkennen dat de persoon, van wie dat facebookprofiel is, uw broer was. U zei dat u duidelijk niet de persoon op deze foto was omdat de naam niet overeenkwam met uw eigen naam (CGVS, p. 22). Na het persoonlijk onderhoud verdween deze foto merkwaardig genoeg van het profiel van I.G.. Dit is een duidelijke indicatie dat u in contact staat met de eigenaar van dit profiel en tracht om bepaalde informatie te verhullen voor de Belgische asielinstanties. Deze I.G. plaatste op 19 juni 2023 nog een foto van uw vader ter gelegenheid van vaderdag hetgeen eens te meer bevestigt dat het profielen van uw broer en uw vader betreffen.

Van een verzoeker om internationale bescherming wordt nochtans de volledige medewerking verwacht. U werd hier ook op gewezen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). Uw volhardende ontkenning tijdens het persoonlijk onderhoud, ondanks de duidelijke tegenindicaties, ondermijnt sterk uw algemene geloofwaardigheid.

Daar redelijkerwijze mag worden aangenomen dat u wel degelijk nog in contact staat met uw vader is het des te opmerkelijker dat uw verklaringen omtrent zijn werkzaamheden en voorgehouden problemen met de taliban dermate tekortschoten.

Uit het voorgaande volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de werkzaamheden en problemen van uw familie met de taliban.

Verder riep u in dat u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omwille van uw geloof als sjiitische moslim. U vreest dat de taliban u zouden verplichten om van geloof te veranderen of dat ze u zullen doden (CGVS, p. 24). Uw advocaat wees er tijdens het persoonlijk onderhoud op dat u door uw sjiitische geloof behoort tot een minderheidsgroep in Afghanistan (CGVS, p. 25).

Uit het EASO-rapport **Afghanistan. Country Focus** van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de EUAA-rapporten **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **Afghanistan. Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Sjiieten kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen.

Sjiieten kunnen het doelwit zijn van aanvallen door ISKP, gelet op hun anti-sjiitische agenda. ISKP is verantwoordelijk voor tal van kleinschalige aanslagen op sjiitische burgers en hun vervoermiddelen in Hazarawijken in de steden. Tevens pleegde ISKP een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich voornamelijk voor in de grote steden. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban. Uit de informatie blijkt evenwel dat voornamelijk sjiieten die tot de etnische groep Hazara behoren, getroffen worden door het geweld, en slechts in beperkte mate sjiieten die niet tot deze etnische groep behoren. U behoort niet tot de etnische groep Hazara maar bent "Arab" (vragenlijst DVZ d.d. 26/01/2023, vraag 4d).

Uit de **EUAA Country Guidance Afghanistan** (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin sjiieten in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun religie. Een loutere verwijzing naar het behoren tot een etnische of religieuze groep volstaat bijgevolg niet om te besluiten tot het bestaan van

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, het is aan de verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt.

U bent er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging omwille van uw sjiitische geloof aannemelijk te maken. Gevraagd waarom u denkt dat ze u als sjiit van geloof zouden willen laten veranderen zei u dat het louter was omdat de taliban jullie vijanden zijn (CGVS, p. 24). U verklaarde daarenboven dat u in Afghanistan in het verleden nog nooit problemen heeft gekend omwille van uw geloof (CGVS, p. 25). Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u specifiek de taliban vreest omwille van uw sjiitische geloof (CGVS, p. 24). De landeninformatie waarover het CGVS beschikt maakt echter voornamelijk melding van verhoogd risico op geweld tegen de sjiitische bevolking door ISKP. U haalde zelf geen enkele vrees aan ten aanzien van deze groepering.

Verder werd hierboven reeds uiteengezet dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw volledige familie Afghanistan verlaten heeft sinds de machtsovername. De vaststelling dat leden van uw gezin ook na de machtsovername in Afghanistan kunnen leven, ondanks hun sjiitische geloof, ondermijnt de door u aangehaalde vrees bij terugkeer gedood te worden omwille van uw geloof. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Tot slot merkte uw advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud nog op dat u hier in België poogt een goede toekomst op te bouwen en dat u uw best doet te integreren. U gaat hier naar school en u werkt hier. U bevestigde dit zelf ook en voegde toe dat u hier graag uw leven en toekomst wilt opbouwen (CGVS, p. 25). Dat u hier in België uw best doet om te integreren in de maatschappij zegt echter niets over de gegrondheid van de door u opgeworpen vrees voor vervolging. Bijgevolg is deze vaststelling verder niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De kopie van uw taskara en van de taskara van uw vader zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

De documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw vader werden hierboven reeds besproken. Ook de foto's die u neerlegde ter staving van het incident met de bom waarbij uw vader gewond raakte, werden reeds besproken.

Het certificaat dat u neerlegde over de cursus die u volgde omtrent verschillende soorten ontploffingsmateriaal (document 2) heeft verder op geen enkele wijze betrekking op uw eigen vrees voor vervolging. U legde dit enkel voor om aan te tonen dat u deze cursus heeft gevolgd (CGVS, p. 12). Dit document heeft dan ook geen enkele invloed op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de

periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld,

het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal

terecht komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and**

humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte

impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden

gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en

terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022;
- het rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van december 2023;
- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht wegens bedreigingen vanwege de taliban naar aanleiding van het werk van zijn vader voor de Amerikanen en het (voormalige) Afghaanse leger, alsook omwille van zijn sjiiitische geloofsovertuiging. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker zich blijkens het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie ten onrechte als minderjarige heeft voorgedaan:

“Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 3 augustus 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat G. E. op datum van 27-06-2022 een leeftijd van 21,5 jaar heeft met een standaarddeviatie van 2 jaar.” De medische test toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent.”;

(ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader met zijn bouwbedrijf voor de Amerikanen en/of het (voormalige) Afghaanse leger heeft gewerkt:

“U baseert de vlucht van u en uw familie uit Afghanistan op de problemen die jullie daar ondervonden met de taliban omwille van de bouwprojecten die uw vader in het verleden heeft verricht voor de Amerikanen en later voor de Afghaanse overheid (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03/08/2023, p. 11). Uw verklaringen omtrent de werkzaamheden van uw vader en de bedreigingen die uw familie hierdoor ontving van de taliban waren echter zeer vaag en onwaarschijnlijk waardoor u deze niet aannemelijk heeft gemaakt.

Om te beginnen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw vader heeft geholpen bij bouwprojecten voor de Amerikanen en voor de Afghaanse overheid.

U verklaarde dat uw vader in het verleden gewerkt heeft als supervisor voor RRCC-SSCC, een Amerikaanse organisatie die bezig was met de opbouw van militaire vestigingen (CGVS, p. 18). Later, in 1391 Afghaanse kalender, heeft hij samen met J.K. (CGVS, p. 14) zijn eigen bouwbedrijf opgericht dat geregeld projecten deed voor de Afghaanse overheid verspreid over verschillende provincies (CGVS, p. 6). Zo zou het bedrijf van uw vader onder meer controleposten en districtshuizen hebben gebouwd voor de overheid en werkzaamheden hebben verricht in de luchthaven van Jalalabad (CGVS, p. 7 & 11).

Ondanks uw bewering dat uw vader aan meer dan duizend projecten werkte (CGVS, p. 16), slaagde u er niet in om ook maar één document neer te leggen waaruit blijkt dat uw vader werkelijk meehielp aan zo'n project, laat staan dat hij en zijn bedrijf de leiding hadden over dergelijke projecten. In dat geval mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat u op zijn minst over enkele van deze projecten enig (begin van) bewijs zou kunnen neerleggen. U legde één enkele kopie neer van een document uit 2010 GK (document 3.A.) waarmee volgens uw verklaringen uw vader toegang kreeg tot de Amerikaanse basis in Kaga toen hij nog aan het werk was voor RRCC-SSCC (CGVS, p. 14). Dit document zegt echter niets over wat uw vader precies gedaan heeft voor de Amerikanen en hoe frequent hij met hen heeft samengewerkt. Er kan hoogstens uit afgeleid worden dat een ingenieur genaamd “S.” de toelating kreeg een gsm te gebruiken in de Forward Operating Base Connolly. Verder legde u enkel een kopie neer van een vergunning van het bedrijf (document 3.B) en een kopie van een investeringsvergunning (document 3.C.) (CGVS, p. 14 & 15), geldig van 22 januari 2012 tot 21 januari 2013, intussen meer dan tien jaar geleden. Uit deze documenten kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat uw vader met zijn bouwbedrijf projecten uitvoerde voor de Afghaanse overheid en met Amerikanen. Ook de foto's van uw vader aan het werk (document 5) staven uw verklaring over de samenwerking tussen uw vader en de Afghaanse overheid en Amerikanen niet. Uit deze foto's kan immers niet afgeleid worden voor wie de werkzaamheden in casu bestemd waren.

Ook de foto die u neerlegde van uw vader met het Afghaanse nationale leger (document 5.H) doet geen afbreuk aan bovenstaande appreciatie. Uit deze foto kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat het

bedrijf van uw vader militaire bouwprojecten ondernam voor de Afghaanse overheid. Deze foto toont hoogstens aan dat uw vader ooit een foto heeft genomen met personen in het uniform van het nationale leger en zegt niets over de omstandigheden, de tijdstip of de locatie waarin de foto genomen werd. Gevraagd wie er op die foto staat zei u louter dat het personen waren van het nationale leger die naar het district Khogyani onderweg waren (CGVS, p. 16). Uw verklaring leek eerder te wijzen op een toevallige ontmoeting tussen uw vader en de personen van het nationale leger.

U bleef verder bijzonder vaag over het moment waarop uw vader zijn werkzaamheden stopzette. U verklaarde dat uw vader zijn job verliet nog voor de machtsovername maar u kon niet zeggen wanneer precies (CGVS, p. 23). Gepolst naar een algemene inschatting herhaalde u dat u het niet precies kon zeggen (CGVS, p. 23) en dat uw vader nadat hij stopte met werken wel nog naar zijn kantoor ging maar u geen verdere informatie had over waar hij wel en niet naartoe ging (CGVS, p. 23). Later stelde u nogmaals dat uw vader een tijdje voor jullie vertrek zijn werkzaamheden stopzette zonder te preciseren hoelang (CGVS, p. 24). Deze vage verklaringen over het meest recente werk van uw vader overtuigen allerminst.

Uw kennis over uw vaders collega's was ook bijzonder oppervlakkig. Zo gaf u aan dat de medeoprichter van het bedrijf, J.K., een tijdje voor uw vader werkte maar er iets tussenkwam en vervolgens stopte met zijn werk (CGVS, p. 14). U vermoedde dat J.K. het land verliet of ergens anders naartoe ging maar u wist niet waarheen of om welke reden J.K. de job stopzette, noch of hij ooit bedreigd werd (CGVS, p. 14). Evenmin kon u deze gebeurtenis in de tijd situeren (CGVS, p. 15). U wist verder niet hoeveel mensen er voor uw vader werkten en kon welgeteld twee collega's van uw vader opnoemen, de ingenieurs Sad.K. en Sal.K., over wie u vervolgens geen enkele informatie kon geven (CGVS, p. 7). Er kan begrip worden opgebracht voor uw jeugdige leeftijd waardoor niet verwacht wordt dat u tot de kleinste details alles zou kunnen vertellen over het werk van uw vader maar gezien de lange periode dat uw vader deze werkzaamheden zou hebben uitgevoerd en het feit dat jullie samenwoonden tot jullie vertrek samen uit Afghanistan, mag wel enige basiskennis verwacht worden over zijn meer recente werkzaamheden.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen volgt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat uw vader voor uw vertrek uit Afghanistan actief was bij bouwprojecten voor de Afghaanse overheid en de Amerikanen.”;

(iii) verzoeker evenmin de bedreigingen vanwege de taliban ten aanzien van zijn vader en zijn familie aannemelijk maakt:

“**Daar** u niet heeft hard gemaakt dat uw vader werkzaamheden heeft verricht voor de Amerikanen, noch voor de Afghaanse overheid kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat net omwille van deze verschillende werkzaamheden van uw vader, uw volledige familie door de taliban bedreigd werd. Daarenboven legde u over de bedreigingen van uw familie door de taliban zeer vage en onwaarschijnlijke verklaringen af.

Volgens uw verklaringen werd uw familie omwille van het werk van uw vader sinds 2012 GK bedreigd door de taliban (CGVS, p. 12 & 19). U zei tijdens het persoonlijk onderhoud dat de taliban uw vader opbelden en zeiden dat hij een verrader was van de Islamitische republiek, dat hij de ongelovigen en buitenlanders hielp (CGVS, p. 19) en dat ze hem niet levend zouden laten (CGVS, p. 7). Uw verklaringen over deze telefonische bedreigingen aan het adres van uw vader waren echter weinig gedetailleerd. Zo kon u niet eens vertellen hoe vaak uw vader telefonisch bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 19). U kon ook niet vertellen of uw vader voor de oprichting van zijn bedrijf reeds bedreigd was geweest door de taliban (CGVS, p. 19). Dat u toen nog jong was (CGVS, p. 19), betekent niet dat u zich hierover op latere datum niet zou hebben kunnen informeren bij uw vader of bij andere familieleden. Verder wist u niet wie van de taliban het waren die uw vader steeds telefonische bedreigden. Expliciet gevraagd wie van de taliban uw vader telefonisch bedreigde ontweek u de vraag en zei: “Jullie kennen de taliban beter dan mij”(CGVS, p. 19). Sterker nog, u kon geen enkel zicht bieden op welke talibancommandanten op het moment van uw vertrek actief waren in de regio waarvan u afkomstig bent of welke talibancommandanten daar actueel actief zijn (CGVS, p. 10). Ook wat de voornaamste activiteiten waren van de taliban wist u niet. U verwees louter naar de problemen die uw eigen vader ondervond met de taliban en zei voor de rest niets te weten over de taliban (CGVS, p. 10). Nadrukkelijk gevraagd wat de taliban in uw regio deden met personen die werkten voor de overheid verklaarde u bovendien dat u niet weet wat ze deden omdat u de taliban nooit gezien heeft. U had voor hun komst het land verlaten (CGVS, p. 10). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich voldoende geïnformeerd heeft over zijn belagers, of in uw geval over de belagers van uw vader. Zeker daar de belagers van uw vader rechtstreeks verantwoordelijk zijn voor de vlucht van uw volledige familie uit Afghanistan. U gaf echter slechts ontwijkende en vage antwoorden op de vragen die u gesteld werden over de talibanaanwezigheid in uw regio en over hun activiteiten. Uw kennelijke desinteresse in de belagers van uw vader en in de taliban in het algemeen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig.

Bovendien zou volgens uw verklaringen uw vader in 2017 GK het slachtoffer zijn geweest van een kleeftbom (CGVS, p. 6 & 11). Ook hier schoten uw verklaringen tekort. Gevraagd wie verantwoordelijk was voor de bomaanslag op uw vader zei u dat het zij waren die ook steeds uw vader telefonisch bedreigd hebben omdat uw vader met niemand anders problemen had (CGVS, p. 22). Aangezien hierboven uw gebrek aan kennis over de belagers van uw vader reeds aan de oppervlakte kwam, kan de door u gemaakte kruisverwijzing niet overtuigen. Verder had u ook geen enkele informatie over eventuele andere doden of gewonden die te betreuren waren door deze aanslag (CGVS, p. 20). Gezien de impact van deze aanslag voor uw vader en de rest van de familie is uw gebrek aan dergelijke informatie frappant. U verklaarde daarenboven dat de foto's die u neerlegde van uw gewonde vader en de beschadigde auto (document 6) een paar dagen na het incident gemaakt waren (CGVS, p. 20). Deze foto's kunnen echter op geen enkele wijze aantonen dat uw vader effectief het slachtoffer was van een doelgerichte aanval. Uit de foto's kan onmogelijk worden afgeleid dat deze wagen uw vader toebehoorde, laat staan dat de beschadigingen en verwondingen het gevolg zijn van een kleeftbom gericht op uw vader. De beschadigde wagen en de verwondingen van uw vader zouden net zo goed het gevolg kunnen zijn van een verkeersongeluk, dan wel een willekeurige aanslag waarbij uw vader op het foute moment op de foute plek aanwezig was. Hoe dan ook is het onmogelijk om op basis van dergelijke foto's de omstandigheden, het tijdstip en de plaats af te leiden waarin deze werden genomen. Verder had u geen andere bewijzen van dit incident (CGVS, p. 20).

Ook na de aanslag op zijn leven in 2017 GK zou uw vader opnieuw telefonisch bedreigd geweest zijn door de taliban. Gedurende de zes maanden dat uw vader thuis was om te revalideren hadden de taliban uw vader met rust gelaten (CGVS p. 23). Desalniettemin zouden de taliban hem vanaf hij terug aan het werk was twee of drie keer opgebeld hebben met de boodschap dat ze uw vader zullen onthoofden (CGVS, p. 21, 22). U kon niet vertellen wanneer deze bedreigingen precies plaats hadden gevonden of wanneer dan de laatste bedreiging aan het adres van uw vader in wezen was (CGVS, p. 21).

Tevens bleef u het antwoord op de vraag of uw vader naast de telefonische bedreigingen door de taliban en de aanslag op zijn leven ooit op een andere manier bedreigd was geweest door de taliban, het CGVS schuldig (CGVS, p. 21). Nochtans mag opnieuw verwacht worden dat u zich hierover zou informeren bij uw vader of andere familieleden.

Uw vage verklaringen met betrekking tot de bedreigingen van uw vader door de taliban omwille van zijn werkzaamheden voor de gewezen overheid, wat de directe aanleiding was van de vlucht van uw volledige gezin uit Afghanistan, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees stellig.

U bent zelf nooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban (CGVS, p. 21). Uw vlucht uit Afghanistan is het rechtstreekse gevolg van de bedreigingen van uw vader door de taliban. Dat u ondanks deze vaststelling tijdens het persoonlijk onderhoud geen gedetailleerde, plausibele verklaringen kon afleggen inzake de bedreigingen van uw vader door de taliban is des te frappant. Uw gebrek aan kennis over de verschillende bedreigingen die uw vader ontving van de taliban omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen en met de Afghaanse overheid doen bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan.”;

(iv) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop verzoekers vader op de verschillende bedreigingen vanwege de taliban zou hebben gereageerd:

“**Daarenboven** doet de reactie van uw vader op de verschillende bedreigingen door de taliban verbazen. Uw vader ontving de eerste bedreigingen reeds in 2012 GK (CGVS, p. 12 & 19). Toch ging uw vader pas na de bomaanslag in 2017 GK naar het commando van Nangarhar om een klacht in te dienen (CGVS, p. 19, 21, 22 & 23). Gevraagd waarom uw vader nooit eerder een klacht indiende wegens de verschillende bedreigingen door de taliban antwoordde u dat uw vader wist dat de overheid niet zou kunnen helpen omdat ze zelf bezig waren met hun gevecht tegen de taliban (CGVS, p. 23). Gezien uw beweringen dat uw vader meer dan duizend bouwprojecten leidde en samenwerkte met districtshuizen, de Afghaanse overheid en de Amerikanen, is het des te onwaarschijnlijker dat uw vader nooit eerder hulp uitzocht bij deze instanties wanneer hij omwille van zijn werkzaamheden bedreigd werd door de taliban. Bovendien nam uw vader ook pas na de aanslag van 2017 daadwerkelijke voorzorgsmaatregelen voor zijn familie (CGVS, p. 19 & 21). Hij nam twee bewakers in dienst voor hem en voor zijn bedrijf, B.K. en I.K. (CGVS, p. 19). Hiervoor spoorde uw vader u louter aan “goed op uw familie te letten”(CGVS, p. 21) en liep uw vader volgens uw verklaringen “geheimzinnig rond” (CGVS, p. 23). Dat uw vader gedurende vijf jaar bedreigingen ontving van de taliban zonder daadwerkelijke pogingen te ondernemen om zijn problemen op te lossen en zijn familie in veiligheid te stellen, is weinig plausibel en ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van de geuite bedreigingen ernstig.

Dat uw vader zich lange tijd onthield van het nemen van voorzorgsmaatregelen is bovendien frappant in het licht van uw verklaring dat de vicepresident van het bedrijf van uw vader, J.K., reeds jaren voor jullie vertrek uit Afghanistan gestopt was in het bedrijf wegens de hangende dreiging door de taliban (CGVS, p. 15). Nochtans kon u niet vertellen of J.K. zelf ook bedreigd werd door de taliban (CGVS, p. 15). Als de

dreiging die uitging van de taliban zodanig groot was dat de vicepresident zich niet meer veilig genoeg voelde om het werk verder te zetten, is het opmerkelijk dat uw vader, die een hogere positie binnen het bedrijf innam, zijn werk nog enkele jaren verder heeft gezet zonder het nemen van voorzorgsmaatregelen. Verder bleef uw vader volgens uw verklaringen ook na de aanslag met de kleefbom aan het werk in het bouwbedrijf (CGVS, p. 21). Dit ondanks uw bewering dat de bedreigingen door de taliban na de revalidatie van uw vader terug hervat waren (CGVS, p. 21, 22 & 23). U verklaarde dat uw vader minder werkte dan vroeger maar dat hij nog steeds her en der aan het werk was. De keuze van uw vader om zijn werkzaamheden verder te zetten ongeacht de hangende dreiging van de taliban net omwille van zijn job ondermijnt verder de ernst van de bedreigingen die door de taliban geuit werden en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Bovendien legde u zoals hierboven reeds aangehaald uiterst vage verklaringen af over het tijdstip waarop uw vader dan daadwerkelijk gestopt is met werken (CGVS, p. 23, 24) hetgeen de ongeloofwaardigheid van de bovenstaande vaststellingen omtrent zijn reactie op de bedreigingen enkel versterkt.

Uw vage en gebrekkige verklaringen omtrent de bedreigingen die uw vader ontving van de taliban wegens zijn bouwprojecten voor de Amerikanen en voor de Afghaanse overheid en de weinig plausibele reactie van uw vader op deze bedreigingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees verder.”;

(v) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen inzake de vlucht met zijn familie uit Afghanistan en zijn bewering dat hij het contact met zijn familie in Iran zou zijn verloren:

“Aangezien u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw familie in Afghanistan gevaar liep door de bedreigingen van de taliban omwille van het werk van uw vader, kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaring dat net omwille van deze bedreigingen uw volledige gezin Afghanistan ontvlucht heeft.

U verklaarde dat bij de val van de provincie Kunar uw vader met zijn twee bewakers naar huis kwam en jullie allemaal meenam naar de luchthaven van Kaboel. Door de drukte in de luchthaven besloten jullie echter om op een andere manier het land te ontvluchten (CGVS, p. 9). In Iran raakte u iedereen van uw familie kwijt behalve uw broer I. (CGVS, p. 9 & 17). Uw familie had door de stress geen enkele afspraak gemaakt over wat jullie zouden doen als jullie elkaar onderweg kwijt zouden geraken (CGVS, p. 9). Echter, ook nadat u reeds een deel van uw familie verloren was in Iran maakte u weerom geen enkele afspraak met uw broer I. over wat te doen als jullie elkaar kwijt zouden spelen (CGVS, p. 17). Het lichtzinnige karakter van de beslissing om na een eerder verlies van een deel van de familie andermaal geen afspraken te maken met uw broer om elkaar terug te kunnen vinden is niet ernstig.

Bovendien zijn de verklaringen die u aflegde over de vlucht van uw familie uit Afghanistan in strijd met de documentatie die werd teruggevonden op sociale mediaprofielen en werd toegevoegd aan uw administratief dossier. De foto's op de gevonden facebookprofielen van uw broer I. (Facebook 1 & 2) en van uw vader (Facebook 4 & 5) werden genomen op plekken en in een context die sterk lijkt op Afghanistan. Vooral uw reactie op deze profielen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u alle contact met uw familieleden verloor en niet weet waar zij zich bevinden. Geconfronteerd met hun facebookprofielen tijdens het persoonlijk onderhoud ontkende u immers dat u de personen op de foto's kende (CGVS, p. 22). Zelfs nadat de vergelijking werd gemaakt tussen de foto's van het facebookprofiel van uw vader (Facebook 4 & 5) en de foto's op de documenten van uw vader die u zelf neerlegde, zoals de taskara van uw vader, bleef u ontkennen dat het in casu om dezelfde persoon ging (CGVS, p. 24). Nochtans gaf u op 12 december 2022 – meer dan vijf maanden na uw aankomst in België – nog commentaar op een foto van uw vader op het profiel S.Q.. Ook geconfronteerd met een foto die werd geplaatst op het profiel I.G. waarvan u beweerde de persoon in kwestie niet te kennen, waarop uzelf duidelijk herkenbaar was en waarbij uitdrukkelijk stond: “I.A.G., the passenger”(Facebook 3), bleef u glashard ontkennen dat de persoon, van wie dat facebookprofiel is, uw broer was. U zei dat u duidelijk niet de persoon op deze foto was omdat de naam niet overeenkwam met uw eigen naam (CGVS, p. 22). Na het persoonlijk onderhoud verdween deze foto merkwaardig genoeg van het profiel van I.G.. Dit is een duidelijke indicatie dat u in contact staat met de eigenaar van dit profiel en tracht om bepaalde informatie te verhullen voor de Belgische asielinstanties. Deze I.G. plaatste op 19 juni 2023 nog een foto van uw vader ter gelegenheid van vaderdag hetgeen eens te meer bevestigt dat het profielen van uw broer en uw vader betreffen.

Van een verzoeker om internationale bescherming wordt nochtans de volledige medewerking verwacht. U werd hier ook op gewezen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 2). Uw volhardende ontkenning tijdens het persoonlijk onderhoud, ondanks de duidelijke tegenindicaties, ondermijnt sterk uw algemene geloofwaardigheid.

Daar redelijkerwijze mag worden aangenomen dat u wel degelijk nog in contact staat met uw vader is het des te opmerkelijker dat uw verklaringen omtrent zijn werkzaamheden en voorgehouden problemen met de taliban dermate tekortschoten.

Uit het voorgaande volgt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de werkzaamheden en problemen van uw familie met de taliban.”;

(vi) uit de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) niet blijkt dat er in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban aldaar sprake is van een veralgemeende vervolging van sjiieten, terwijl verzoeker er niet in slaagt concreet aan te tonen dat hij omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging zal worden gevisieerd:

“**Verder** riep u in dat u bij terugkeer naar Afghanistan de taliban vreest omwille van uw geloof als sjiitische moslim. U vreest dat de taliban u zouden verplichten om van geloof te veranderen of dat ze u zullen doden (CGVS, p. 24). Uw advocaat wees er tijdens het persoonlijk onderhoud op dat u door uw sjiitische geloof behoort tot een minderheidsgroep in Afghanistan (CGVS, p. 25).

Uit het EASO-rapport **Afghanistan. Country Focus** van januari 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de EUAA-rapporten **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), **Afghanistan. Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat de taliban een beleid voeren dat specifiek tegen deze bevolkingsgroep gericht zou zijn. Sjiieten kunnen hun religie vrij beleven en er is sprake van bescherming door de taliban van gebedshuizen.

Sjiieten kunnen het doelwit zijn van aanvallen door ISKP, gelet op hun anti-sjiitische agenda. ISKP is verantwoordelijk voor tal van kleinschalige aanslagen op sjiitische burgers en hun vervoermiddelen in Hazarawijken in de steden. Tevens pleegde ISKP een aantal grote aanslagen op sjiitische moskeeën en andere plaatsen waar sjiieten samenkomen. Deze aanslagen doen zich voornamelijk voor in de grote steden. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP en haar naar schatting 4000 militanten heeft geen territoriale controle in Afghanistan en richt haar acties en aanslagen in hoofdzaak tegen leden van de taliban. ISKP heeft in grote mate af te rekenen met operaties van de taliban tegen haar schuilplaatsen waarbij veel leden worden gearresteerd of gedood, en met leden die zich overgeven aan de taliban. Uit de informatie blijkt evenwel dat voornamelijk sjiieten die tot de etnische groep Hazara behoren, getroffen worden door het geweld, en slechts in beperkte mate sjiieten die niet tot deze etnische groep behoren. U behoort niet tot de etnische groep Hazara maar bent “Arab” (vragenlijst DVZ d.d. 26/01/2023, vraag 4d).

Uit de **EUAA Country Guidance Afghanistan** (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) en uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen aanwijzingen zijn van een situatie waarin sjiieten in Afghanistan systematisch vervolgd worden omwille van hun religie. Een loutere verwijzing naar het behoren tot een etnische of religieuze groep volstaat bijgevolg niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, het is aan de verzoeker om in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt.

U bent er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging omwille van uw sjiitische geloof aannemelijk te maken. Gevraagd waarom u denkt dat ze u als sjiiet van geloof zouden willen laten veranderen zei u dat het louter was omdat de taliban jullie vijanden zijn (CGVS, p. 24). U verklaarde daarenboven dat u in Afghanistan in het verleden nog nooit problemen heeft gekend omwille van uw geloof (CGVS, p. 25). Bovendien bleek uit uw verklaringen dat u specifiek de taliban vreest omwille van uw sjiitische geloof (CGVS, p. 24). De landeninformatie waarover het CGVS beschikt maakt echter voornamelijk melding van verhoogd risico op geweld tegen de sjiitische bevolking door ISKP. U haalde zelf geen enkele vrees aan ten aanzien van deze groepering.

Verder werd hierboven reeds uiteengezet dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw volledige familie Afghanistan verlaten heeft sinds de machtsovername. De vaststelling dat leden van uw gezin ook na de machtsovername in Afghanistan kunnen leven, ondanks hun sjiitische geloof, ondermijnt de door u aangehaalde vrees bij terugkeer gedood te worden omwille van uw geloof. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade

bestaat, is het louter behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.”;

(vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De kopie van uw taskara en van de taskara van uw vader zijn hoogstens een aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat.

De documenten en foto's met betrekking tot het werk van uw vader werden hierboven reeds besproken. Ook de foto's die u neerlegde ter staving van het incident met de bom waarbij uw vader gewond raakte, werden reeds besproken.

Het certificaat dat u neerlegde over de cursus die u volgde omtrent verschillende soorten ontploffingsmateriaal (document 2) heeft verder op geen enkele wijze betrekking op uw eigen vrees voor vervolging. U legde dit enkel voor om aan te tonen dat u deze cursus heeft gevolgd (CGVS, p. 12). Dit document heeft dan ook geen enkele invloed op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt als volgt:

“Er mag daarbij niet vergeten worden dat de rol die de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens dit verhoor sinds de wet van 15 september 2006 heeft, sterk verminderd is. Deze laatste neemt immers geen verhoor meer af over de asielmotieven en neemt geen beslissing over de ontvankelijkheid. Het enige wat ze doet is er zich toe beperken de aanvraag van de asielzoeker in ontvangst te nemen en een verklaring af te nemen over zijn identiteit, herkomst en reisweg en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot zijn asielmotieven te notuleren (hetgeen eigenlijk ook wel in die zin is gebleken tijdens zijn relaas). Het Commissariaat-Generaal dient hierbij wel indachtig te zijn dat eerst en vooral er hier een heel andere bureaucratie geldt en dat bijgevolg de duurtijd en de mogelijkheid om zijn verhaal te doen bij het verhoor bij de Dienst Vreemdelingen heel summier, om niet te zeggen té summier, verloopt.”

dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers verklaringen, afgelegd tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, onvolledig/onvoldoende zouden zijn. Er wordt nergens in de bestreden beslissing naar dit interview verwezen teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers nood aan internationale bescherming te beoordelen. Er wordt enkel gesteld dat verzoeker tijdens dit interview verklaarde van Arabische origine te zijn, hetgeen op zich niet wordt betwist.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich op details focust, kan hij geenszins worden bijgetreden. De voormelde motieven uit de bestreden beslissing hebben alle betrekking op de kern van verzoekers vluchtrelaas, met name de bedreigingen vanwege de taliban omwille van de werkzaamheden van verzoekers vader en verzoekers sjiitische geloofsovertuiging. Terecht stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers kennis over het werk van zijn vader gebrekkig is, dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden bedreigingen van de taliban, dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij

omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging wordt geveiseerd en dat de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn om hierop een ander licht te werpen. Waar verzoeker stelt dat: *“Men verwijt verzoeker dat hij op zijn minst over enig (begin van) bewijs dient te beschikken. Nochtans legt verzoeker meerdere documenten en foto’s voor als bewijs om zijn verklaringen te ondersteunen, doch bestempelt het Commissariaat-Generaal deze als weinig geloofwaardig. Door steeds dezelfde redenering aan te meten schendt tegenpartij de materiële motiveringsplicht.”*, laat hij na te duiden waarom de pertinente vaststelling, dat hij geen bewijskrachtig begin van bewijs voorlegt van de, volgens zijn verklaringen, duizend projecten die zijn vader voor de Amerikanen en het (voormalige) Afghaanse leger zou hebben uitgevoerd en dat de stukken die hij wél voorlegt, onvoldoende bewijskrachtig zijn daar deze projecten hieruit niet kunnen worden afgeleid, volgens hem een onjuiste/onvolledige redenering zou uitmaken. Hij komt dan ook niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Waar verzoeker verder betoogt als volgt:

“Zoals men zelf stelt, kan er begrip opgebracht worden voor verzoeker zijn jeugdige leeftijd waardoor niet verwacht wordt dat hij tot de kleinste details alles zou kunnen vertellen over het werk van zijn vader. Toch meent het Commissariaat-Generaal dat, gezien de lange periode dat verzoeker zijn vader deze werkzaamheden zou hebben uitgevoerd en het feit dat zij samenwoonden tot hun vertrek samen uit Afghanistan, wel enige basiskennis mag verwacht worden over zijn vaders meer recente werkzaamheden. Indien de antwoorden voor deze vragen onvoldoende waren, stond het hem/haar in de mogelijkheid verdere vragen te stellen omtrent de vragen die gesteld werden en de potentiële antwoorden op die vragen om wel “duidelijker” te zijn. Dit is niet gebeurd en kan dus niet aan verzoeker verweten worden. Dezelfde vragen werden enkel herhaald, waardoor verzoeker dan ook hetzelfde antwoord gaf.”

dient erop gewezen dat, indien verzoeker daadwerkelijk meent heden internationale bescherming te behoeven wegens de bedreigingen van de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader, redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze werkzaamheden tracht te informeren in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers jeugdige leeftijd doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt er overigens terecht op gewezen dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij het contact met zijn familie zou zijn kwijtgeraakt. Voorts is verzoeker zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij aflegt en komt het niet aan de *protection officer* toe om het persoonlijk onderhoud te ‘sturen’. Indien verzoeker bijkomende verklaringen wou afleggen over het werk van zijn vader, heeft hij hiertoe tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans gehad. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift overigens geen bijkomende informatie over het werk van zijn vader, hetgeen in het licht van de devolutieve werking van onderhavig beroep allerminst ernstig is. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker met betrekking tot de concrete bedreigingen vanwege de taliban en de reactie van zijn vader hierop stelt als volgt:

“Vervolgens herhaalt men meermaals dat verzoeker zijn verklaringen over verschillende bedreigingen te vaag zouden zijn. Ook hier kan dezelfde stelling als supra worden aangehaald en dat is dat de protection officer daar niet voldoende heeft over doorgevraagd en dat verzoeker aldus dacht dat zijn antwoorden voldoende zouden zijn geweest.

[...]

*Het is dan ook **uiterst bevreemdend** dat het Commissariaat-generaal telkens de redenering blijft aanhouden dat het onmogelijk is dat verzoeker te weinig gedetailleerd is over de gebeurtenissen. De redenering blijft echter dezelfde zoals supra uitgelegd. De rode draad doorheen de “motivatie” van het Commissariaat-generaal is dan ook dat zijn verklaringen te “onduidelijk, vaag en weinig plausibel” zouden zijn.*

De rode draad doorheen verzoeker zijn antwoorden is dan ook dat hij enkel antwoordde op de vragen die hem gesteld werden en dat hij dacht dat de gegeven antwoorden voldoende waren om zijn verzoek te staven. Als die antwoorden toch niet voldoende duidelijk waren, was het aan de protection officer om daar maar over door te vragen hetgeen echter niet gebeurd is... Om die reden kan het verzoeker niet verweten worden dat hij blijkbaar te weinig gedetailleerd heeft geantwoord op de vragen. Hij was en blijft de stelling toegedaan dat er genoeg werd genomen met de antwoorden die door hem werden gegeven.

Door steeds dezelfde redenering aan te meten en eigenlijk enkel te zeggen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de uiteenzetting van verzoeker, schendt tegenpartij de materiële motiveringsplicht.”

Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing van verzoeker verwacht dat hij een “negatief bewijs” zou leveren en zou aantonen dat zijn verklaringen niet zouden zijn gebeurd.

Waar verzoeker stelt dat hij de personen van de aan hem voorgelegde Facebookprofielen niet kent, dient vastgesteld dat verzoeker volhardt in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing dienaangaande.

Waar verzoeker met betrekking tot de verwijzing in de bestreden beslissing naar algemene informatie inzake het risicoprofiel van sjiieten in Afghanistan betoogt als volgt:

*“In ieder geval mag er in dat geval geen rekening gehouden worden met een “algemene” tendens gezien iedere asielaanvraag **individueel** bekeken dient te worden.”,*

dient erop gewezen dat overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet onder meer rekening moet worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. In de bestreden beslissing wordt terecht aangehaald dat uit de beschikbare informatie (zie weblinks opgenomen in de bestreden beslissing) niet blijkt dat er in Afghanistan sedert de machtsovername door de taliban aldaar sprake is van een veralgemeende vervolging van sjiieten en dat verzoeker er niet in slaagt concreet aan te tonen dat hij omwille van zijn sjiitische geloofsovertuiging zal worden gevisieerd. Er werd dan ook wel degelijk terecht rekening gehouden met de relevantie informatie dienaangaande, alsook met verzoekers persoonlijke relaas en de voorgelegde documenten. Te dezen wijst de Raad er nog op dat de in de bestreden beslissing opgenomen informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie opgenomen in het rapport *“Afghanistan – Country Focus”* van EUAA van december 2023, waarvan een weblink is opgenomen in verweerdere aanvullende nota.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *“Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk”*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *‘to play the game’*.

6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding

gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie

voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

6.3.3. *In casu* voert verzoeker aan dat hij in België een goede toekomst tracht op de bouwen, dat hij zijn best doet om zich te integreren, dat hij naar school gaat en dat hij werkt (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25).

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in 2003 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in augustus 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker ongeveer 18 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert juni 2022 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van bijna twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging en werkt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviseerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve

factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* "incidents with at least one recorded fatality", over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER